

GALEB

6

39. LETNIK
1992-1993

MLADINSKA REVIJA
39. LETNIK 1992-93
FEBRUAR 1992
ŠTEVILKA 6

Naslovna stran:
Marko Slavec, 1. r. (1991-92)
OŠ "F. Milčinski" KATINARA

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a.r.l.
Čedad

Glavna urednica: **Majda Železnik**
Odgovorni urednik: **Dušan Udovič**
Uredniški odbor: **Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski**

Naslov uredništva: **Založništvo tržaškega tiska, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390** –
Naročila in ekspedit: **7796600**

Fotostavek, fotoliti in tisk: **Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151**

Naročnina (10 števil): **25.000 lir**. Posamezna številka **3.500 lir**, dvojna **4.500 lir**. Posamezna številka v Republiki Sloveniji **180 tolarjev**.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Tone Pavček: Huda ptica	1
France Prešeren: Od železne ceste	2
Janez Mušič: Pesnikov obraz	4
Beneška pravca: Toninac in krivopeta	5
Barbara Menart-Senica: Bolna muca	7
Miha Matè: Biserna ogrlica	8
Meta Rainer: Mamica je nekam šla	10
France Bevč: Pust	12
Magda Tavčar: Gremo se pusta	14
Vojan Tihomir Arhar: Pustna potegavščina	15
Marko Kravos: Kruci	16
Neža Maurer: Jaz sem darilo	19
Jelka Bakula: Miška se uči šteti	20
Berta Golob: Besedne družine	21
Damjan Ovsec: O zelenjavi	22
Jože Petelin: Živalski križkraj	23
Vera Poljšak: Pust v šoli	24
Božo Kos: Miha riše klobaso	25
Vera Poljšak: Križanka "ta bila" iz Rezije	26
Šolarji pišejo	27
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 1), Barbara Boneta (str. 8-9), Leo Korelc (str. 32), Božo Kos (str. 25), Marjan Manček (str. 21), Jasna Merku (str. 10-11), Fabio Nemi (str. 15), Klavdij Palčič (str. 2-3, 16-18), Tone Rački (str. 22), Jelka Reichman (str. 7, 19), Magda Tavčar (str. 12-14, 20, 24, 26), Luisa Tomasetig (str. 5-6).

TONE PAVČEK

Huda ptica

Majhni otroci sedijo na pragu
in gledajo v sinje nebó
ter ugibajo, kdo sedi na oblaku,
ali je ptica ali še kdo.

In se spusti z oblaka ptica
med otroke na hišni prag
in kljukne najmlajšega v lica:
– Pójdiva sonca brat!

In sta zletela gor proti nebu
in potonila v temàn ocean.
Odtlej eno sonce je več na nebu
in eno sonce na zemlji manj.

Narisala VESNA BENEDETIČ

FRANCE PREŠEREN

Od železne ceste

» Bliža se železna cesta,
nje se, ljub'ca, veselim;
iz Ljubljane v druga mesta
kakor tiček poletim.«

» Ak' je blizu tista cesta,
moraš vzeti me, ljubček moj,
da pogledat tuja mesta
bom peljala se s teboj.«

» Sam se po železni cesti
vozil bom od nas do nas;
drugo ljub'co v vsakem mestu
imel bom za kratek čas.«

» Ceste tebi ne zapiram,
ne na Dunaj, v Gradec, v Trst;
ti pa mene pusti z miram,
pet 'mam boljših na vsak prst.«

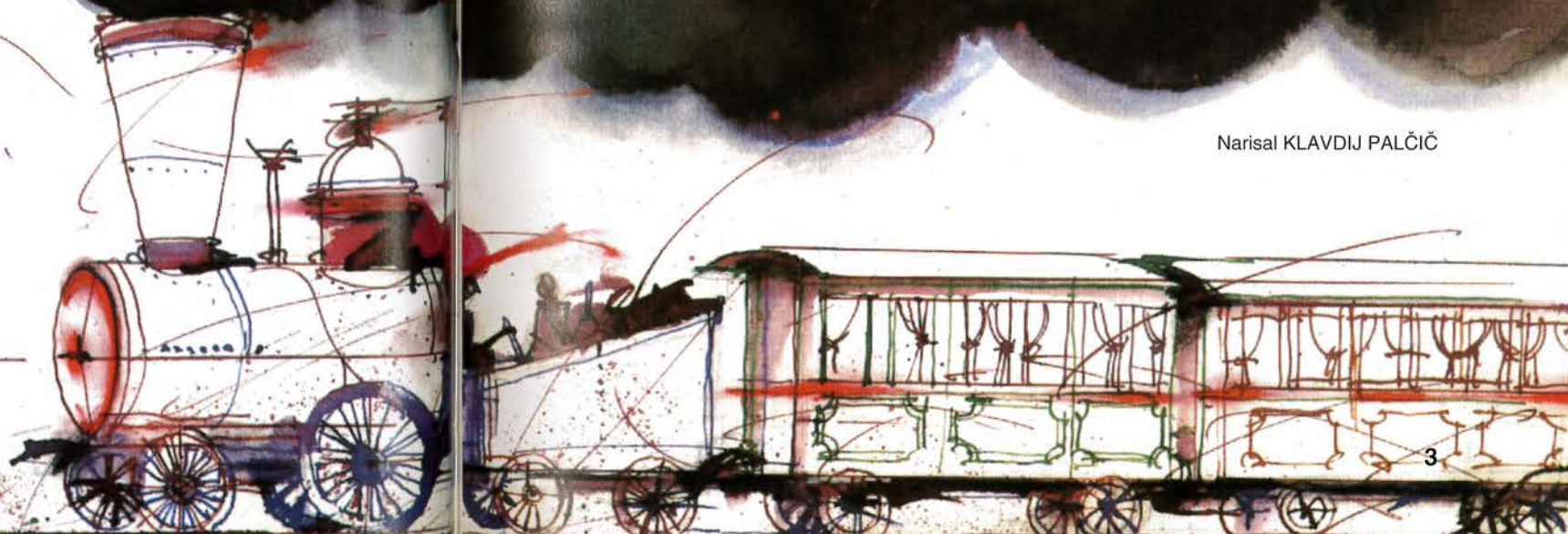
2

» Ve Kranjice ste košate,
so prijazne Štajerke;
Trst dekleta 'ma bogate,
Dunaj zal' oblečene.«

» Smo poštene me Kranjice,
vsak sleparček ni za nas;
me pa hoč' mo bit' ženice,
ljub'ce ne za kratek čas.«

Narisa KLAVDIJ PALČIČ

3

Pesnikov obraz

Prešernov obraz je bil ovalen, zdrave barve in od sonca nekoliko zagorel. Imel je belo čelo, a zaradi bujno rastočih las ne posebno visoko. Sive in bolj majhne oči je imel na pol odprte. Njegov navadno resni pogled je dajal očem nekaj motnega, zato so ljudje govorili, da gleda mračno. Samo kadar je bil močno vznemirjen, npr. vesel ali jezen, se mu je zablisnilo v očeh in silna strela je udarila v predmet njegove ljubezni ali jeze. Vsem se je zdelo, da vidi v dno duše, zato je bilo čisto nemogoče, da bi ga kdo nalagal. Obrvi je imel svetle in košate, nos pa bolj dolg in rahlo upognjen. Usta majhna, ustnice drobne, zgornja je molela nekoliko čez spodnjo in le po trzanju spodnje ustnice so ljudje vedeli, kdaj je bil močno vznemirjen, kajti znal se je zmeraj premagovati. Njegova brada je bila mehka in okrogla s plitko jamico. Okrog ust je imel poteze iskrene prijaznosti in ljubeznive dobrote. Lasje, temno rjavi, skoraj črni in nekoliko kodrasti, so bili gosti, mehki in bleščeči, navadno jih je nosil dolge čez ovratnik, ker si jih ni rad strigel. Ušesa je imel prav majhna in tesno ob glavi.

Toninac in Krivopeta

Narisala: LUISA TOMASETIG

Nekoč, veliko let je že od tega, je živel v Ažli pob po imenu Toninac. Bil je len in delo mu ni bilo prav posebno všeč, bil pa je dobrega srca.

Nekega dne mu je mati rekla: »Toninac, pojdi v hosto in prinesi domov butaro vrbovih šib, da bom imela s čim podkuriti ogenj.«

Toninacu je tako delo smrdelo, pa je vseeno šel v hosto in pripravil butaro.

Ko pa jo je hotel zvezati, se je spomnil, da ni prinesel vrvi.

Sedel je na kamen in začel razmišljati, kaj bi naredil. In ko je tako razmišljal, je začul droben glasek, ki

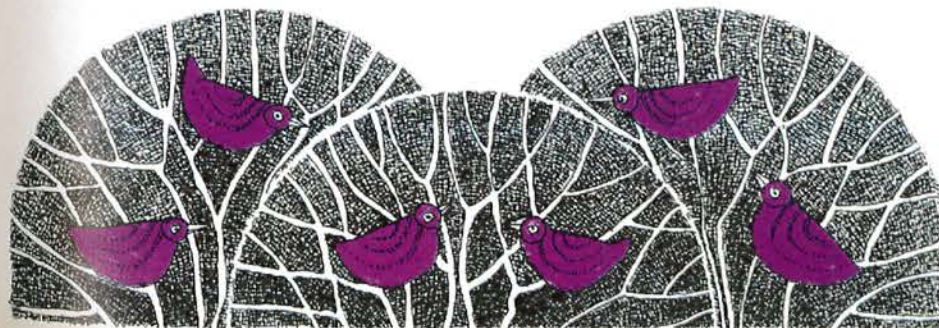
je tako govoril: »Uik, uik, tartabradovik.« Pogledal je in videl, da je prav na mestu, od koder je prihajal glas, rasla srobotova lozica. Vzel jo je in z njo povezal butaro.

Naslednjega dne je Toninac vstal zgodaj. Materi ni nič rekel, da gre v hosto.

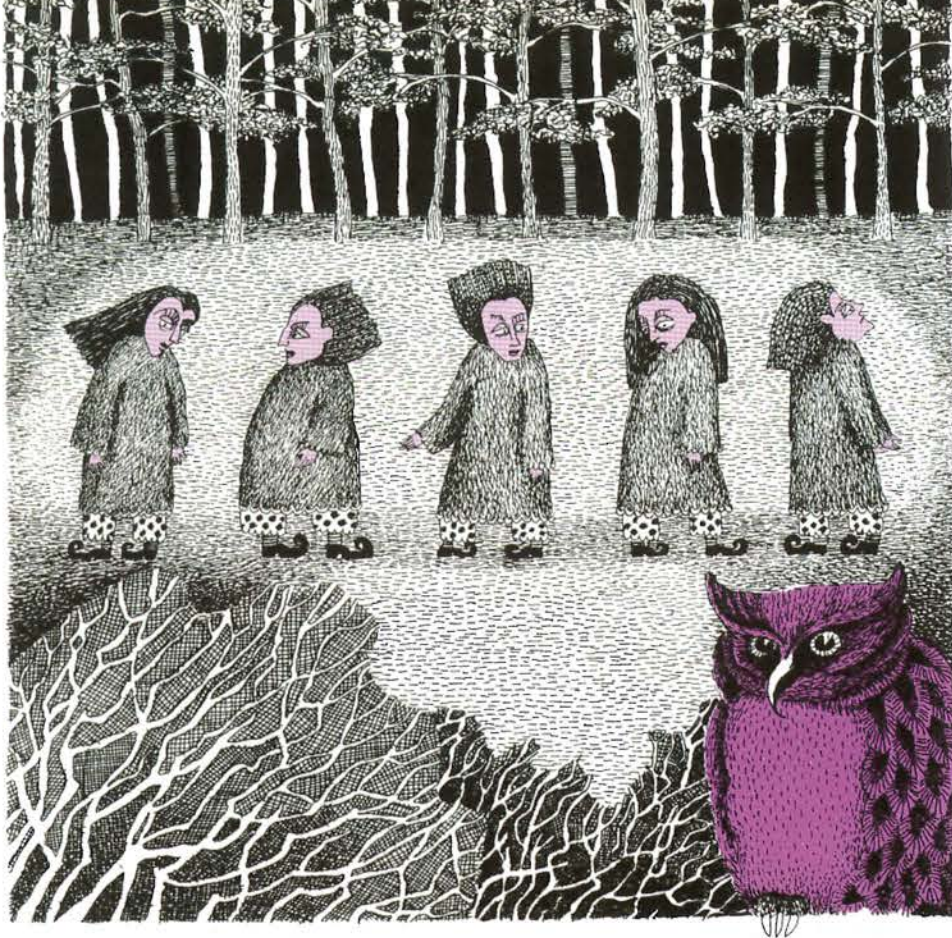
Pripravil si je butaro kot dan prej, le da je zdaj delal veliko hitreje.

Ko jo je dokončal, se je delal, kot da je spet pozabil prinesiti vrv s seboj. Usedel se je na isti kamen in z napetimi ušesi čakal.

Res je spet zaslišal glasek, in takrat se je kot blisk obrnil v tisto smer.

Kjer je bila prej lozica, je zagledal lepo dekle. Približal se ji je in takoj mu je bila všeč.

Tudi ona ga je bila vesela, in ko jo je vprašal, če bi se z njim poročila, je zajokala in mu rekla: »Jaz sem krivopeta; tako jaz kot moje sestre, ki živimo tu na Karkošu, imamo noge obrnjene, peta je spredaj in prsti so zadaj.«

»Ne bodi žalostna,« je rekal Toninac, »rad te imam kljub temu; nosila boš dolgo krilo in nihče ne bo gledal tvojih nog.«

Tisto noč je svetila polna luna na eni od senožeti, ki se raztezajo gor po Karkošu, so se zbrale vse

krivopete in pripravile veliko svatbo: plesale so, pele in godle dolgo v noč.

Ko je bilo praznovanje pri koncu, se je najstarejša krivopeta približala Toninacu in mu dejala: »Res si dober in resnično imaš rad to našo malo krivopeto, čeprav ima krevljaste noge. Zato bom zdaj napravila čarovnijo.«

Stara krivopeta je vzela paličico in zaklicala: »Ajne, cajne, bavne! Tvoje noge bodo ravne!« In tako se je zgodilo.

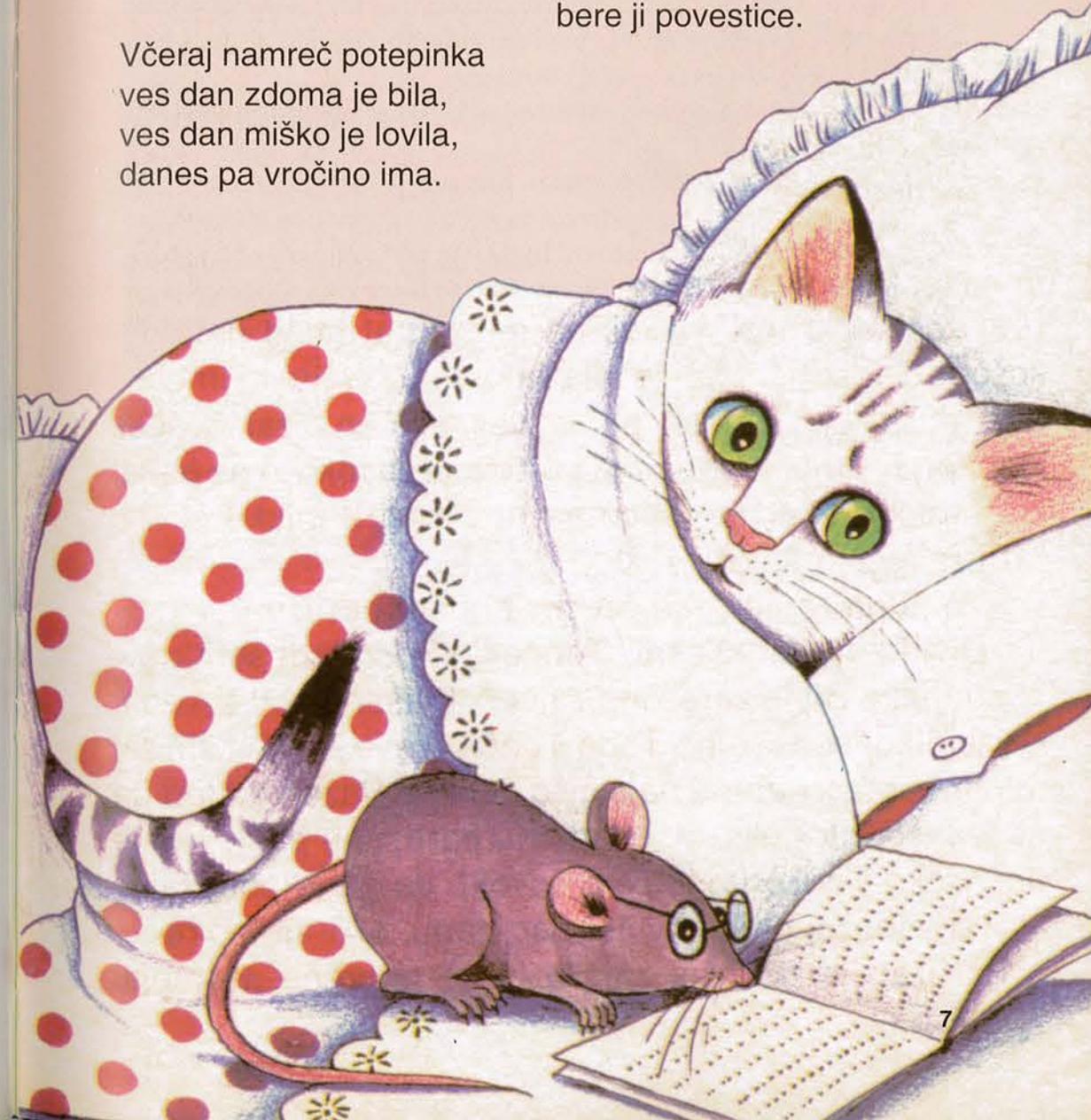
Toninac in krivopeta sta potem zdrava in vesela živela doli v Ažli dolgo vrsto let.

BOLNA MUCA

Naša lepa bela muca
danes v postelji leži,
vse do smrčka je pokrita,
ven le repek ji molí.

Včeraj namreč potepinka
ves dan zdoma je bila,
ves dan miško je lovila,
danes pa vročino ima.

Miški pa je strašno
dolgčas,
ker je ne lovi nihče,
pa prišla je k naši mucí,
bere ji povestice.

Biserna ogrlica

»Presenečenje, veliko presenečenje,« je zažuborela Katarina in navihano pogledala očka, ki jo je prišel iskat v vrtec.

»Kaj pa je takšnega?« jo je vprašal in se ji nasmehnil.

Katarina pa je stisnila ustnice in se nepremično zazrla vanj. Odkar je hodila v malo šolo, ga je vedno znova razveselila s kakšno skrbno napravljeno rumeno račko iz papirja, z drobno risbico ali pa s prašičkom, izdelanim iz nabranega kostanja.

»Le kaj more biti?« se je spraševal očka, da je Katarina nenadoma tako skrivnostna.

Vendar ni bilo treba dolgo čakati. Katarina je malokatero stvar lahko dalj časa obdržala zase. Hotela jo je deliti z mamico ali z očkom, včasih pa tudi z malim Urbanom. In tako je bilo tudi sedaj. Še preden si je obula čevlje, je nenadoma razprla usta in njena skrivnost se je razpotegnila v širok smehlaj. Pravzaprav je ni bilo videti, kajti med zobki je bila škrbinica, ki je radovedno gledala v svet.

»Zobek, prvi zobek si izgubila,« je veselo vzkliknil očka.

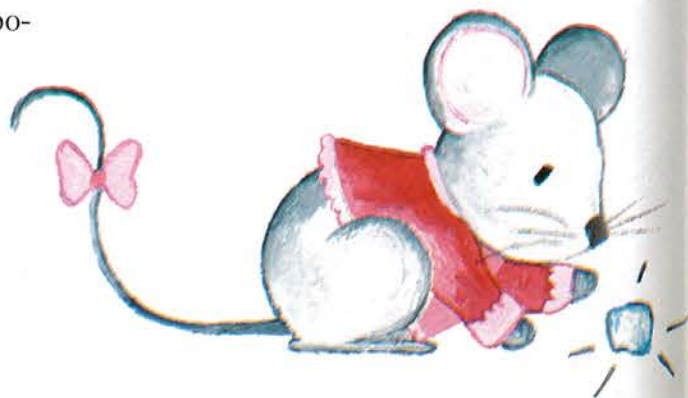
»Ne izgubila, učiteljica mi ga je izpulila. Privezala ga je na nitko, potem pa odprla vrata in, hop, že je obvisel kot ujeti ptiček na kljuki. Tu ga imam, vidiš, shranila sem ga v vato in kri mi je tekla, da veš.«

»Potem pa te je zelo bolelo, kajne?«

»Nič, prav nič, mislila sem le na miško.«

»Kakšno miško?«

»Na tisto, ki bo prišla ponoči, med spanjem, in mi odnesla zob izpod blazine. Mar ne veš, da miške jemljejo zobke in iz njih delajo čudovite bele ogrlice za mamice. Osnažijo in obrusijo

jih, potem pa nanizajo na tenko prosojno nitko. V zahvalo pa pustijo pod blazino lepo darilo. Ne verjameš? Učiteljica mi je povedala!«

»Bo že držalo, če je ona tako rekla,« jo je pogladil po laseh očka.

Tisti večer Katarina dolgo ni mogla zaspati. Neprestano se ji je zdelo, da nekaj škreblja pod njeno posteljo. Sprva povsem tiho, nato pa čedalje glasneje. »To bo miška, ki je prišla po moj zobek,« si je mislila. »Sedaj moram čimprej zaspati, da je ne bom prepodila.«

Zjutraj pa, ko so vsi še spali, je bila Katarina prva na nogah. Pogledala je pod vzglavnik in res, pod njim so bile nove, prav čisto nove barvice in knjiga, na kateri je pisalo: »ABC za mlečne zobe«. Veselo je stekla k mamici in očku: »Prišla je, prinesla mi je darilo, miška je prišla. Pa sta rekla, da je ne bo!«

»Si bila že pridna, da ti je prinesla darilo,« ji je odgovorila mamica. Očka pa je pristavil: »Že, že, ni kar tako izgubiti prvi zobek.« Medtem pa se je že zbudil tudi mali Urban in ko je videl, kaj je dobila Katarina za svoj zobek, je tudi on pričel šariti s prstkom po svojih mlečnih zobeh in na vsak način hotel enega izpuliti, kar pa se mu ni posrečilo.

Katarina je veselo odšla v vrtec. Vsem je hitela kazati, kaj ji je prinesla miška. Ko se je malo umirila, je narisala čez cel list papirja lepo, biserno ogrlico. Bleščala se je v soncu in med drobnimi snežno belimi biseri je bil tudi njen oškrbljeni zobek.

»Za mamico,« je dejala in čisto v kot narisala še majhno, drobno miško.

Mamica je nekam šla

Z očkom sva
sama doma,
mamica je
nekam šla.

Če vam rečem,
nič ne lažem,
da je zdaj vse
križem kražem.

Zjutraj očka
brado brije,
zraven brije
še norčije;
jaz pa brrr! –
pod hladen tuš,
okrog mene
morje luž!

Očka krpa
nogavice,
jaz ne najdem
svoje žlice, –
ko na hlače
šivam gumb,
mi pod kavč
zleti ta lump!

A popoldan
greva z očkom
na potèp,
spotoma dobi
tri luknje
najin žep...

In zvečer?
Neznosen mir:
očka bere
časopis,
jaz pa pišem
tale spis.

Komaj čakam
mame!
Nekaj bo prinesla
zame
in za očka, –
uganite, kaj!
Otročka!!

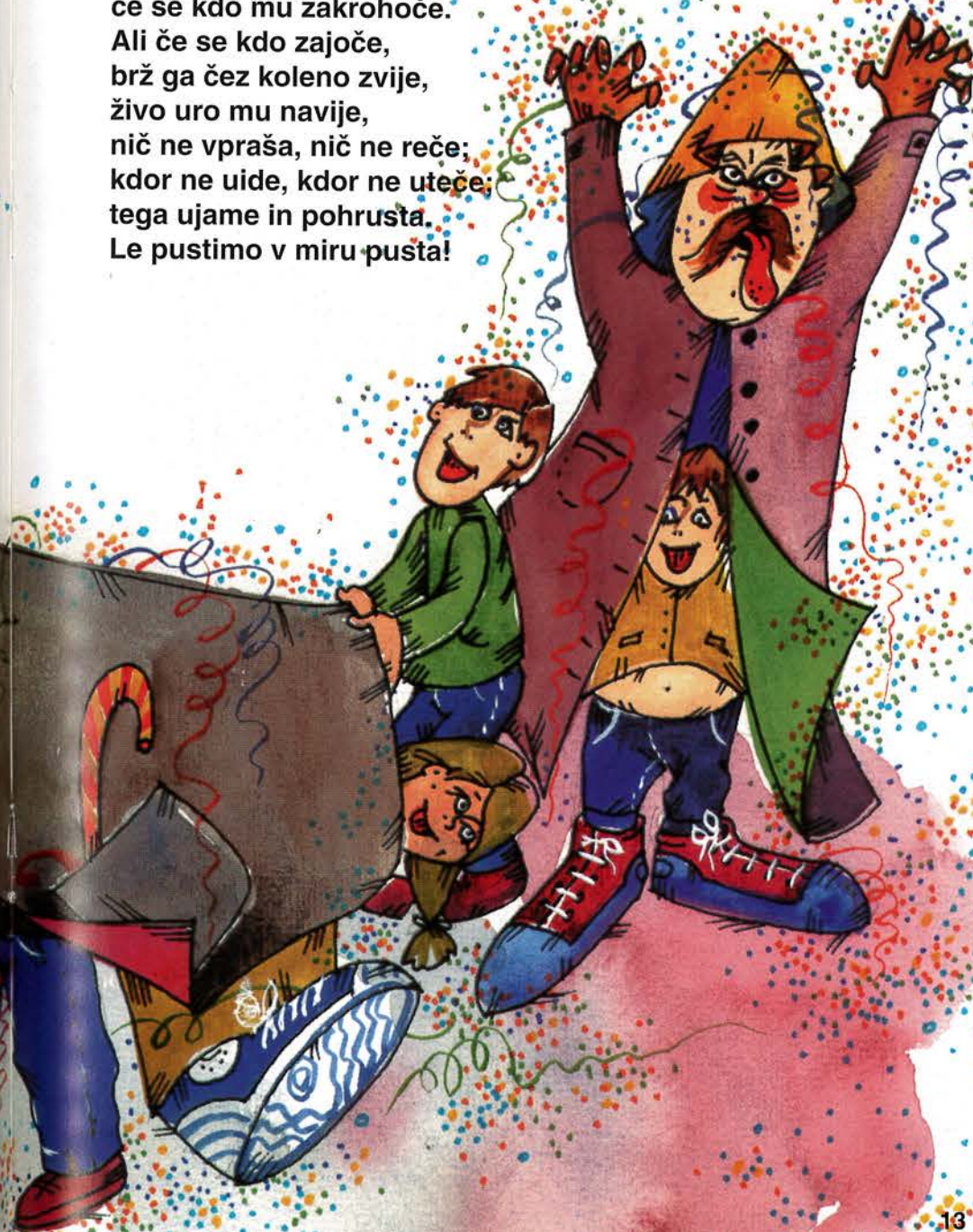

Pust

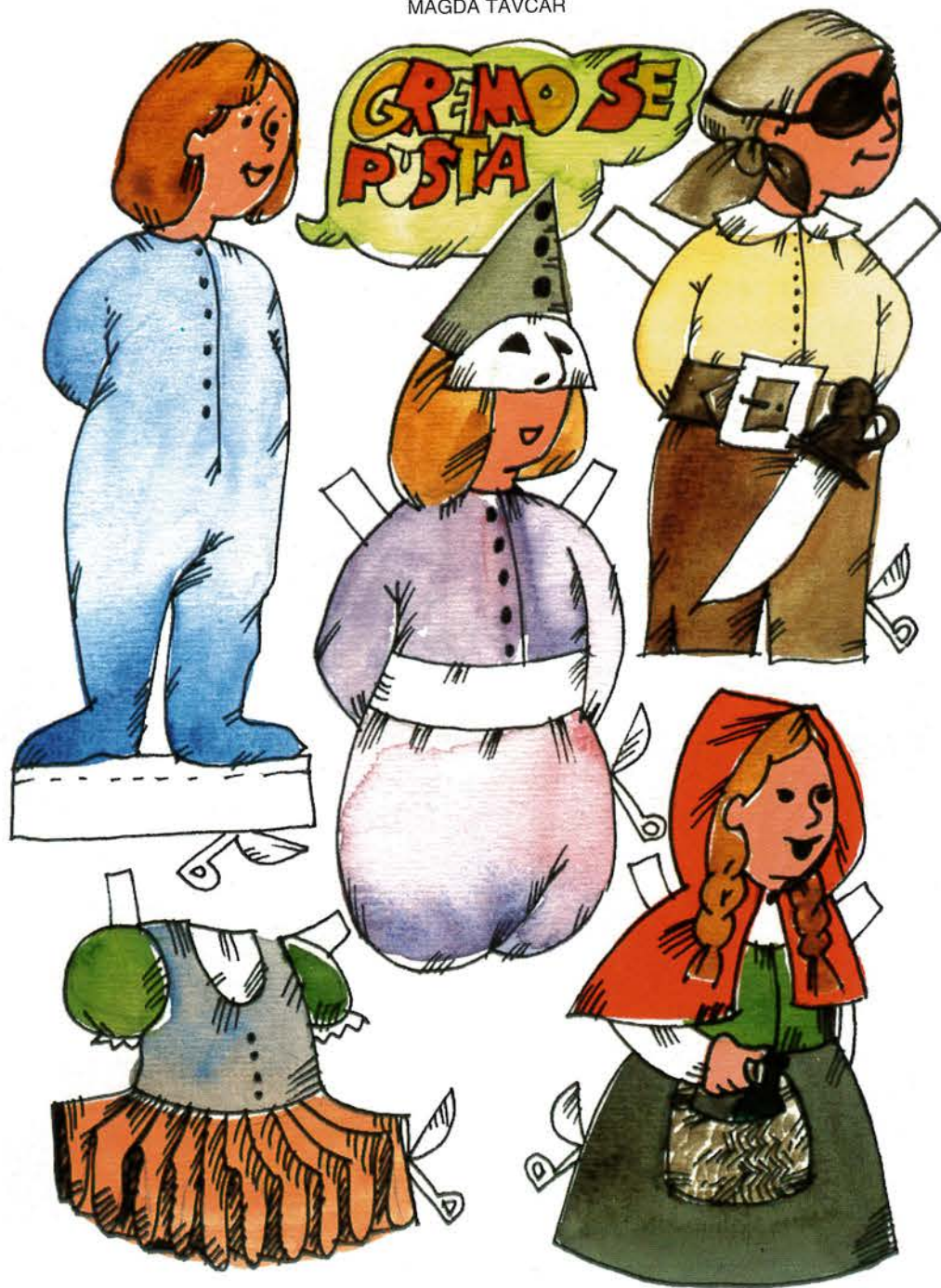
Pojdimo, vlovimo pusta,
da nam dece ne pohrusta!
Jopič rdeč, zelene hlače,
v rokah raglje, ropotače,
a na glavi dva roga,
hu, pa kakšen nos ima!

Brke take kot ščetine;
bojmo se ga, kadar zine,
bojmo se ga, kadar stopi
in nas z dolgo šibo lopi,
če se kdo mu zakrohoče.
Ali če se kdo zajoče,
brž ga čez koleno zvije,
živo uro mu navije,
nič ne vpraša, nič ne reče;
kdor ne uide, kdor ne uteče,
tega ujame in pohrusta.
Le pustimo v miru pusta!

Izstrižite deklico Mojco in vse štiri pustne obleke. Deklico prilepite na lepenco, obrežite in črtkan del upognite za podstavek. V kaj jo boste najprej našemili?

Pustna potegavščina

VOJAN TIHOMIR ARHAR

Poln norčij je pustni čas,
vse narobe je pri nas:

modrijani so bedaki,
kres zakurijo snežaki,
vrana pere čiste rjuhe,
v medu stepejo se muhe,
prehlajena vidra kiha,
riba sredi polja diha,
žabe skačejo po ledu,
čuk stanuje pri medvedu,
sonce pod oblaki sije,
smreka se v krtino skrije,
bele brke viha kos –

vleče pesem nas za nos!

Narisal FABIO NEMI

kruci

Nekoč sem šel čez most in se kot vedno ustavil, da bi z njega gledal v reko. Pod mostom, nedaleč od vode zagledam neko stvar. Ni bila posebno velika, kot malo večje jajce ali kaj takega.

"Hej," sem rekel kar tako...

"Hej!" mi je odgovorilo nazaj s tankim glasom. Skoraj bi mislil, da je odmev.

"Hej, kdo si?" sem vprašal navzdol.

"Hej, jaz sem Kruci."

Tista jajčasta stvar je bila torej neko bitje.

"Kaj pa je to, Kruci?" sem vprašal.

"Hej, Kruci je ime. Moje ime."

"Kdo ti ga je dal? Je to rastlinsko, živalsko ali človeško ime?"

"Ne vem še, hej! Meni se zdi Kruci lepo ime. Kaj bom postalo, pa še ne vem. Se nisem še odločilo, hej."

"Ti si srečno bitje, ker še lahko izbiraš. Jaz pa, ko sem zagledal prvo lepo mamo, sem takoj hotel postati sin."

"Hej, torej si človeški otrok?"

"Vidim, da o tem svetu nič ne veš. Kaj ne vidiš, da sem že cel fant?!"

"Hej, hej."

"Zakaj pa praviš ves čas hej, me zafrkavaš ali kaj?"

"Skušam se naučiti te nove besede, ki sem jo slišal od tebe, hej! Kaj pa sploh pomeni?"

"Kaj pomeni hej? Pravzaprav nič. Karkoli."

"Lepo zveni, lepa beseda: hej."

"Tudi tvoje ime Kruci je lepo," sem bil vlijuden in ljubezniv do malega bitja. "Ampak dokler si ne izbereš, kaj boš, tudi Kruci nič ne pomeni."

"In kako je tebi ime?"

"Eh, starši so hoteli nekaj prav posebnega in tako me kličejo Čiribiri."

"Je to sploh človeško ime, Čiribiri?"

"Če ga nosim jaz, bo že človeško. Čeprav ni posebno lepo. Je bolj posebno kot lepo."

"In biti fant in človek, je lepo?"

"Vsi v šoli in doma mi samo nekaj naročajo ali prepovedujejo, tako da sploh ne vem, kako mi je. Živim kot drugi hočejo."

"Hej, potem pa raje ne bi bil to. Jeh in jeh! Se pravi narobe hej!"

"Če bi bil jaz ti, bi postal ptica. Lastovka, in prideš do Amerike. Kos, in boš lepo pel. Sokol, in boš visoko letel in daleč videl."

"Hej, ni mi vseč, da bi imelo trd kljun. Hej, rado bi ostalo mehkega značaja. Kaj pa jejo ti kosi, lastovke, sokoli?"

"Črve, muhe, miši..."

"Jeh, jeh in jeh!"

"Potem bodi vrtnica ali dišeč nagelj."

"Vrtnica ima trne. Nagelj, komaj zacveti, ga odrežejo in dajo v vazo. Jeh, jeh!"

"Lahko bi bil slon. Teh nihče ne daje v vazo in vsi se jih bojijo."

“Slon pa gre težko na ples, jaz bi rado kdaj tudi plesalo.”

“Če hočeš postati kaj lažjega, si

lahko metulj ali kačji pastir.”

“In bi živel koliko? Dva, pet dni! Jeeeh.”

“Torej postani riba. Ta plava in pleše na vse strani in še navzgor in navzdol.”

“Da bi bil riba? Hm, v vodi je res lepo. – Jeh in jeh, potem pa ne bom nikomur moglo povedati svojega lepega imena. Jaz bi rado bilo kaj takega, kar se lepo sklada z imenom Kruci, hej!”

“Muci Kruci zveni zelo skladno. In muce so fine in mehke.”

“Muc je na vsak korak dosti. Nekaj, kar je redko in dragoceno, to bi bilo zame. Hej, Čiribiri, poznaš kaj redkega in dragocenega?”

“Za nekatere je to diamant. Zame pa sladoled. Veš kaj, postani sladoled! Sladoled na tri glave: čokoladno, jagodno in kokosovo. Kruci sladoled!”

“Hm, ne vem. Tri glave, praviš. Ampak od njih bi imel korist samo ti. Jeh!”

“Veš kaj ti rečem? Jehehe jeh! Siten si, izbirčen, neodločen – krucinal! kdo te bo še poslušal. Pravzaprav se mi zdi, da biti po imenu Čiribiri niti ni tako narobe. Gotovo je to veliko bolje, kot biti Kruci-nič, Kruci-fiks ali Krucinal banda! Adijo, pa Kruci ostani!”

Tako sem rekel in šel.

Kaj se je potem zgodilo s tistim jajčastim Krucijem pod mostom, ne vem. Če ga kdaj srečaš, pa poizkusi še ti. Morda si izmisliš še kaj, kar bo potem Kruci izbral za življenje. Lepo ime še ni vse, hej!

SAMOSTOJE V
uren
sladkomeden
bister
vjuden
šaljiv
zadovoljen
DOBROSRCEN
meudaren
PRIDEN
odkritosrčen
ZABAVEN
DELAVEN
iznajdljiv
PRIJAZEN
pogumen
vesel
dobrodušen
ŽIVAHEN
pozoren

NEŽA MAURER

Narisala JELKA REICHMAN

JAZ SEM DARILO

BONBONE POJEDEL,
NIČ ZVONČKOV NABRAL –
KAJ BOM PA ZDAJ MAMICI DAL ?
MAMINA SREČA – SEBE PRIPRAVI:
ZAČNI PRI GLAVI!
KO BO VSE PRAV OD SRCÁ DO PETÁ,
V SMEH SE OVIJ, ZA PESMICO SKRIJ!
MAMA NAJRAJE TAKŠNO DARILO IMA.

Miška se uči šteti

Miška v kašči žito šteje.
Po enicah le skaklja
in ne ve, da šopek klasov
meni tisočico da.
Zrno v klasu je enica.
Deset zrn desetica.
V vsakem klasu je stotica.
V šopku klasov tisočica.
V žitnem polju zlati val
Deset tisoč nov predal.

Domača naloga:

*Pazljivo
preberite pesmico,
potem
izračunajte:*

- Koliko klasov v šopku da tisočico?
- Koliko zrn je 7 šopkov, dva klasa in 8 zrn?
- Koliko klasov je potrebnih za deset tisoč zrn v predalu?

Posljite rešitev!

Besedne družine . . . . .

MINUTA ZA KRIČANJE

Ni res, da kričijo samo otroci. Kričavec je vse polno. Eden je bil med vojno celo v ilegali in je oddajal radijski program. To je bil radio Kričič.

Potihu se ne da kričati, kriče šepetati pa tudi ni mogoče. Čudno, ali ne?

Kričalne vaje širijo pljuča in bi jih morali uvesti kot minuto za zdravje. Potem bi se učenci v šoli vsaj lahko nemoteno razkričali. Zdaj njihovo kričanje vsi preganjajo.

Kdaj pa kdaj zakriči tudi kak učitelj in to se mu šteje celo v dobro. S svojim krikom prepreči pretečo nesrečo, recimo, kadar se v šolski avli dve "formuli ena" zakadita

druga proti drugi s sto metri na sekundo.

Ob vsesplošni kričavosti je krik mođe najuspešnejši. Rado mu prisluhne mlado in staro in si obesi na uhelj kaj kričečega. V kričeče rdeče se odevajo maskare ali pa parkeljni.

SOS je krik po rešitvi. V takem primeru smo dolžni vsi pomagati. Na splošno pa kričavci niso v čisljih. Kdo bo pa kar naprej poslušal njihovo vreščenje!

Iz iste besedne družine so krik, kričanje, kričati, kričavost, kričeč, kričav, kričič.

Nekaj povsem drugega pa sta brkač in uhač.

O zelenjavi . . . . .

ČEBULA

Čebula izvira iz Srednje Azije, iz Afganistana, Turkeстана in Irana. Obstajajo podatki, da so jo gojili v Mezopotamiji in Egiptu že pred 6000 leti. Nobene rastline v egiptčanskih grobnih slikarjih niso slikali pogosteje od čebule. Čebulo so našli celo v roki neke mumije. Ta rastlina je prišla k nam še v starem veku in se med prebivalstvom izredno udomačila. Pri nas gojimo veliko čebule, poraba pa se še veča.

Čebula in česen sta bili marsikje sveti rastlini, ki se ju ni smelo niti jesti. Med Rimljani in Grki je bila zelo priljubljena jed iz čebule, česna, zelene in sira ter rutice. Vse to so zgnetli v možnarju. V Angliji so že zelo zgodaj omenjali priljubljeno ljudsko jed – kruh s sirom in čebulo, torej jed, ki je še vedno močno v čislih na Balkanu.

Ker je čebulo mogoče luščiti plast za plastjo, je v ljudskem verovanju simbolizirala nesmrtnost, večnost ter kozmos nasploh. Sanjati o čebuli je bilo dobro znamenje, zato so jo uporabljali za prerokovanje. Dekle, ki je dalo v Angliji čebulo pod blazino, je sanjalo o bodočem ženinu. V Prekmurju so vreme za naslednje leto prerokovali tako, da so razrezali čebulo na 12 kosov. Tisti kos, ki je pustil največ vode, naj bi bil najvlažnejši mesec. S čebulo so na božični večer prerokovali tudi smrt. V južnih krajih ZDA zažigajo čebulo za srečo, potem pa jo znosijo na (levo) stran, da bi odvrnila bolezen.

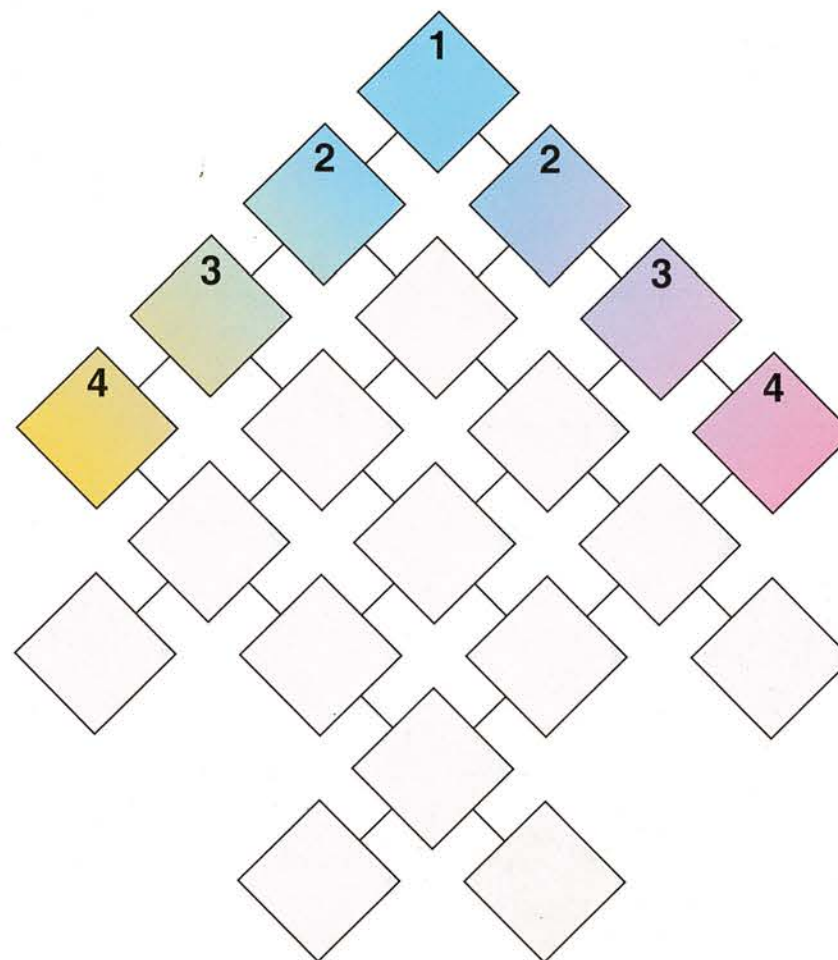
Za čebulo so tudi verjeli, da odganja zle duhove, kar gre delno pripisati njenim antibiotičnim lastnostim. Podobno kot česen so jo obešali na razne konce domovanj, da bi odganjala uroke, ali pa so vsak dan pojedli glavico zoper prehlad. V Suhorju pri Novem Mestu so na velikonočno jutro s čebulo živini mazali gobce, da je ne bi potem čez leto pikale kače. V Beli krajini pa se mora ženska hudo razjeziti, ko gre sadit čebulo, "da pride hud luk". Beseda čebula je prevzeta bodisi iz benečanske besede cebolla bodisi iz stare nemške besede zibolle, zebülle, oboje pa iz latinske besede caepula (izg. cepula). Druga oblika je tudi latinska beseda unio, odtod angleška beseda za čebulo – onion.

Živalski križ kraž

Vsako žival, ki jo boš uganil, vpiši v kvadrate dvakrat poševno: prvič z leve proti desni in drugič z desne proti levi.

- 1 – velik tjulenj arktičnih morij, do 4,5 metra dolg in do ene tone težak z gosto in kratko dlako, brki in dvema do 70 centimetrov dolgima okloma;
- 2 – velik in okusen morski rak brez škarij, ki živi v Sredozemskem morju in ob angleški obali;
- 3 – velika ptica ujeda, ki zraste do enega metra in velja za kralja ptic;
- 4 – ptič plezalec z močnim dletastim kljunom, plezalnimi nogami in togimi repnimi peresi, ki iz drevesne skorje in lesa kljuje žuželke in jih lovi z dolgim, kaveljčastim in lepljivim jezikom.

OTROCI SO PRISLI V

 MARTINA JE
 BILA, JULIJ
 JANKO, MARKO
 KATJA PA UČITELJICA

SE JE OBLEKLA V

.KO SO VIDELI

TAKO OBLEČENO,

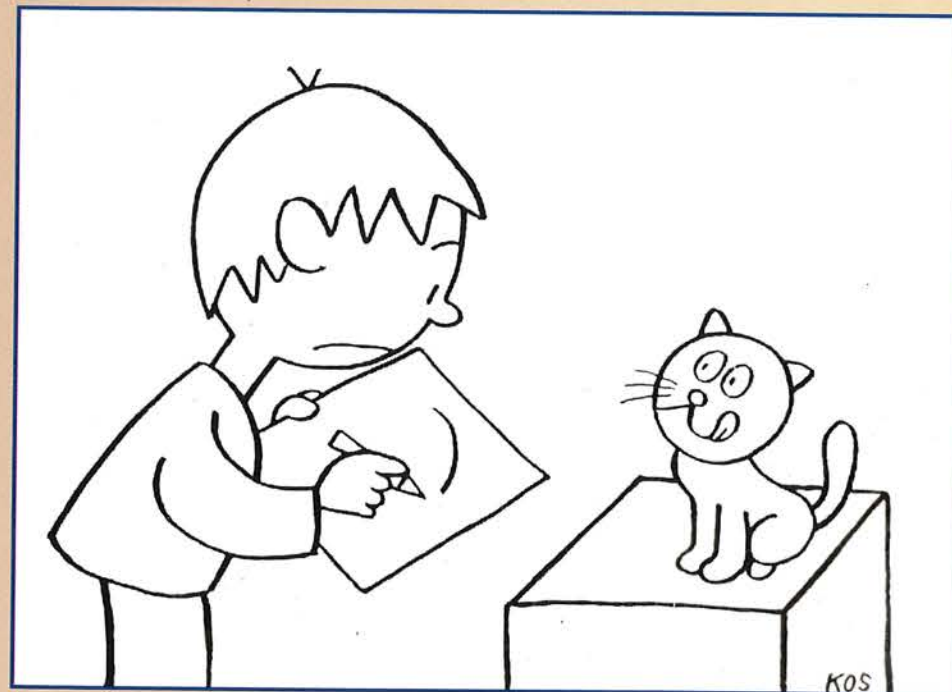
SO SE VSI

HU YA HA

Pobarvajte sami

Miha riše klobaso

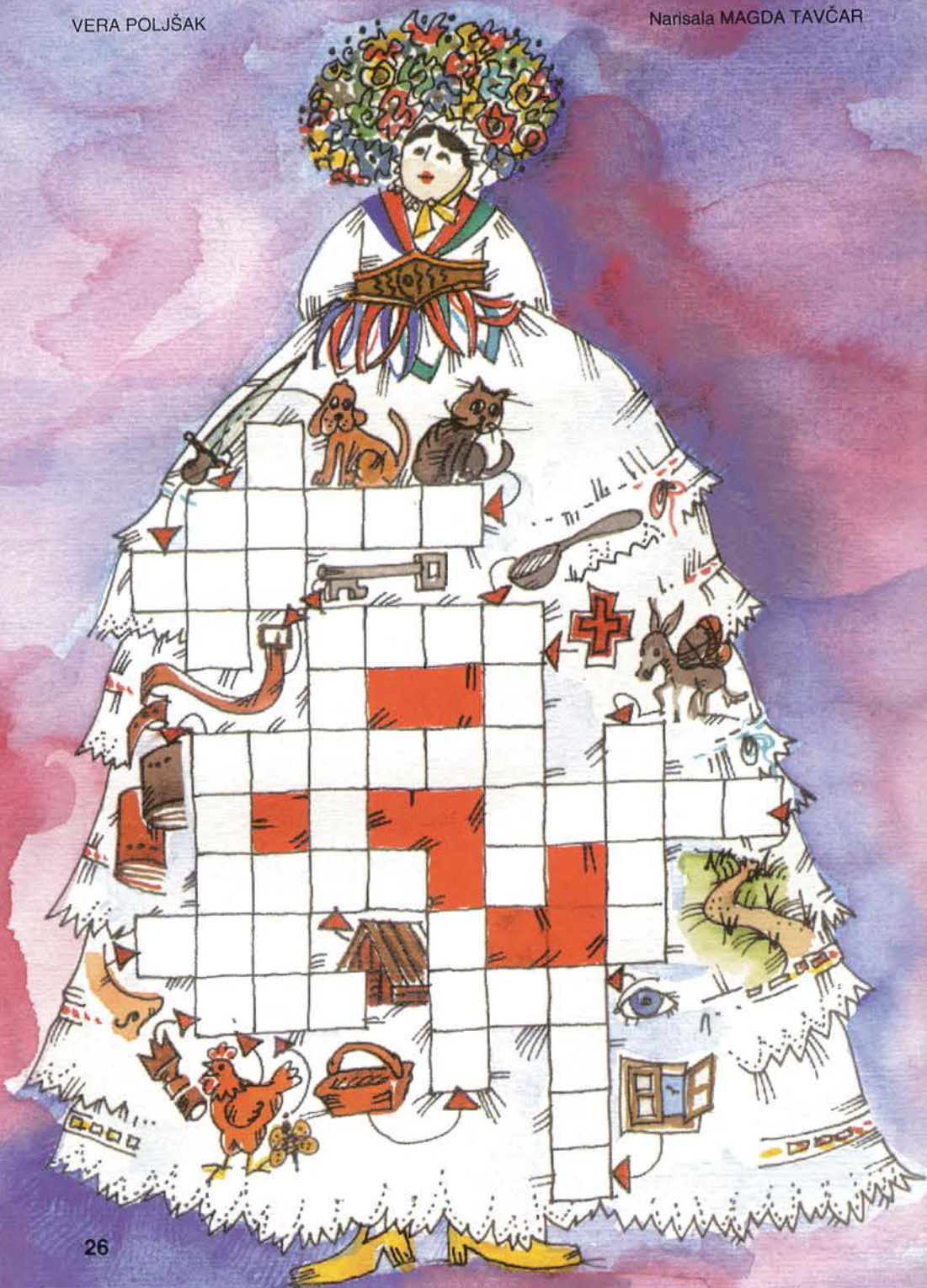
KOS

»TA BILA« pustna maska iz Rezije

VERA POLJŠAK

Narisala MAGDA TAVČAR

Šolarji pišejo

KORENINE MOJE DRUŽINE

Moja ljuba domača vas! Vsaka vrnitev domov je zame prijetno doživetje, pa četudi se vračam le iz šole. Naša domačija stoji sredi majhne kraške vasi. Del hiše ima kamnito streho, kar dokazuje, da je naša hiša najstarejša v vasi, saj šteje več kot dvesto-petdeset let. Čeprav je stara, sem nanjo ponosna, ker so tu živeli predniki moje mame. Moje korenine izvirajo iz vasi Naklo. Oče se je sem priženil. Njegovih staršev ne pomnim, saj so umrli, ko sem bila še majhna. Naša družina živi skupaj z maminimi starši. Dedku in babici večkrat prisluhnem, ko obujata spomine na mladost. Babičina mladost je bila zelo težka. Starši so ji umrli, ko je bila še otrok in živela je pri sorodnikih. Zaradi pomanjkanja in lakote je morala v svet. Odšla je v Trst, kjer si je s težkim delom služila kruh. Želja, da bi se spet vrnila v domačo vas, se ji je izpolnila. Tu si je ustvarila družino. Dedek je kljub revščini preživel doma.

Takrat so bili hudi časi. V naših krajih so gospodovali tujci, ki so hoteli podjarmiti Kraševce in jih potujčiti. Večkrat mi pripovedujejo o teh mračnih dneh, kako so kljub vsem težavam uspeli ohraniti narodno zavest. Tudi otroci so čutili bolečino v srcih, ko jim je bilo prepovedano govoriti po slovensko.

Večkrat se spomnim tudi babičinega brata, ki nas je letos obiskal. Tudi njega je usoda pregnala v tuji svet. Izsledil se je v Italijo v mesto Trento. Tam si je ustvaril družino. Sedaj, ko je že ostarel, hrepeni po domači zemlji. Pripovedoval mi je, da si bo uredil delček porušene domačije v vasi. Ob tem so mu besede kar vrele iz dna srca. Najbolj srečen pa je bil, ko je povedal, da se tega veselijo tudi njegovi otroci. Prijetno ga je bilo poslušati. Kljub temu, da že toliko let živi v tujini, ni pozabil našega jezika. Žena se mu je med pogovorom le rahlo nasmehnila, kot da bi razumela to toplo ljubezen do doma in naše kraške vasi.

Martina Babič
8. r. OŠ "Dr. Bogomirja Magajne"
DIVAČA

NAŠA KUHINJA

Kadar pomislim na našo kuhinjo, me prevzame poseben občutek. Velika je, prostorna, in dolga miza na sredi kuhinje takoj pove, da je v naši družini veliko članov. Poleg štedilnika na drva je plinski štedilnik, pomivalno korito, pomivalni stroj in drugo. Zelo prijetno je v tej naši kuhinji, še posebej zdaj, v teh mrzlih večerih, ko se razdiši vonj po kostanju, ki ga stari oče spretno meša po razgreti plošči. Ko ga opazujem, se mi v spomin prikrade zanimiv dogodek. Pred nekaj meseci sta se mama in stara mama odločili, da bi temeljito počistili našo kuhinjo. Pri tej akciji sem sodelovala tudi jaz.

Zgodaj zjutraj je mama pripravila vsa potrebna čistila, vedra, nove čiste zavese... Dela smo se lotili počasi in preudarno. Iz radia nam je delavno vzdušje pestrila glasba, ki mi je bila zelo všeč. Vse tri smo bile zapoljene v delo in razmišljale o kdo ve čem. Nenadoma se zazremo k vratom: vstopil je moj oče. Njegove oči so potovale iz enega kota kuhinje v drugi kot, kot da nekaj raziskuje in ugotavlja. Morda, kako bi bilo treba kakšno delo najbolje opraviti. In že je bil na lestvi in začel čistiti zračnike. Ob tem pa ni pozabil pogledati, kaj sem do takrat počistila jaz. "Ali se ti ne zdi, da je pečica še vedno malo umazana?" me je vprašal. "Potrudi se še malo!" Oh, ta moj oče, kakšen neverjeten čut ima za čistočo. Brez besed vzamem čisto krpo in zamah za zamahom znova brišem in čistim. Upam, da bo tokrat zadovoljen.

Večer je bil drugačen od ostalih, to sem čutila... Ozrla sem se po domačih, njihove oči so se sprehajale po kuhinji, ki se mi je zdela vsa bela in praznična. Najbolj občudujoč pogled pa sem zaznala na obrazu mojega očeta.

Ingrid Ambrožič
7. b OŠ "Dr. Bogomirja Magajne"
DIVAČA

POT NA TRIGLAV

Ste že opravili kakšno gorsko turo? Morda je kdo izmed vas bil celo na Triglavu? Jaz sem to doživel lani poleti.

Dolgo mi je oče obljubljal, da se bova med šolskimi počitnicami povzpela na Triglav. Končno sva se lani, proti koncu avgusta odpravila na pot. Doma sva si pripravila nahrbtnika. Kar precej težka sta bila, zato sva morala nekaj oblačil pustiti doma.

Zgodaj zjutraj sva se odpeljala z avtomobilom do Bohinja. Pot je bila čudovita, obetal se nama je lep sončen dan. V Bohinju sva se ustavila pri prijateljih, pri katerih sva pustila avtomobil. Po krajšem klepetu so nas odpeljali do Rudnega polja, kjer smo se poslovlili. Z očetom sva se začela vzpenjati po poti proti Triglavu. Na križpotju sva se ustavila, se ogledovala naokoli in iskala smerokaz, vendar ga ni bilo. Odločila sva se, da zavijeva na levo stran: bilo je prav. Po nekaj minutah hoje sva našla znak in ugotovila, da sva na pravi poti. Moj oče je bil na Triglavu že več kot petkrat, vendar se je nanj povzpel vedno z druge smeri. Sedaj sva šla po bolj položni strani. Pred seboj sem videl veliko vzpetino in oče je rekel, da se morava povzpeti nanjo. Kó sva prispela, sem bil utrujen, zato sva se odpočila. Nato sva nadaljevala pot. Po približno eni uri in pol sem v daljavi zagledal Bohinjsko jezero v vsej njegovi lepoti. Bil je čudovit razgled. Kako majhno se mi je zdelo jezero iz takšne daljave! Nato sva po dveh urah hoje prispela do Vodnikove kočice. Vse skupaj sva hodila približno šest ur.

V koči sva večerjala, se umila in legla k počitku. Še prej je oče pogledal proti nebu in rekel, da nama vreme ne obeta nič dobrega.

Drugo jutro sva spremenila načrt zaradi neurja, ki se je bližalo. Ogromni temni oblaki so grozeče plaval nad mojo glavo, a kljub temu sem jaz silil, da bi nadaljevala pot do vrha.

Zaradi slabega vremena sva se odločila, da greva na Planiko namesto na Kredarico. Pot je bila zelo nevarna. Držal sem se jeklene žice in se vzpenjal po zelo strmih stopnicah. Ko nas je od kočice ločilo še približno 50 metrov hoje navzgor, naju je zajelo hudo neurje. Malo sem se prestrašil grmenja v gorah, ki tako čudno odmeva. V koči sva prispela premočena do kočice. Tam se je nabralo precej izletnikov, ki so žalostno zrlji proti vrhu Triglava.

Prišla je novica, da se ta dan ne moremo povzpeti do vrha, zaradi slabega vremena in

velike nevarnosti kamnitih plazov. Tako sva z očetom odšla izpod Triglava na pot v dolino. Zelo mi je bilo žal, da sem bil tako blizu vrha, pa se nisem smel povzpeti nanj. Oče mi je obljubil, da greva drugič do vrha. Nato sva obiskala še kočice: Tržaško, Zassavsko na Prehodavcih, kjer je eno od Triglavskih jezer. Med potjo do kočice pri sedmerih Triglavskih jezerih sem občudoval krasen razgled na triglavski park. Videl sem še tri jezera, najlepše pa se imenuje "Ledvička". V hribih sem se sprijateljil tudi s Tonetom, Goranom in Zoranom. V domu na Komni sva se morala spet ustaviti zaradi neurja. Nadaljevala sva pot do kočice pri Savici, od koder sva se odpeljala z avtobusom do Bohinja. Tam sva sedla v avto in se odpeljala proti Trstu.

Erik Sancin
l. b r. SŠ "Ivan Cankar"
TRST

EN KOVAČ KONJA KUJE

Živel je kovač, ki je vsak dan koval konje. Ime mu je bilo John. Nekega dne pride k njemu kmet in mu pripelje osla. John se je smejal. Začel je napravljati podkev za osla. Ta je bil živ kot poper, zato ga je koval kar dva dni. Vmes je oslu pel izštevanko: En kovač konja kuje, koliko žeblice potrebuje? Potrebuje samo tri: en, dva, tri, pojdi ven prav ti! Ko je osel odhajal iz kovačnice, je tudi sam zarigal: En kovač osla kuje...

Tomaž Stefani
5. r. OŠ "Josip Jurčič"
DEVIN

DRAGI GALEB!

Letos se nisem naročila nate. Sedaj ne smeš biti jezen, ker nisem jaz tega sklenila. Imam pa vsaj tvojo prvo številko. V omari imam tudi tvoje lanske številke. Med seboj se lahko pogovarjajo in se ogledujejo. Rešila sem že tvojo križanko in prebrala berilo o roparju. Pozdravljam tudi urednico Majdo Železnik. Upam, da se bom prihodnje leto lahko naročila nate. Mnogo pozdravov vsem prijateljem Galeba!

Eleonora Cardovilli
5. r. OŠ "Josip Jurčič"
DEVIN

NOV GALEB

Spet prišel je k nam Galeb, pisan, barvan, strašno lep. Galeb, Galeb, si mi všeč!

V njem je dosti pesmic in ugank, lahko ga berem res ves dan. Galeb, Galeb, si mi všeč!

Zdaj že čakam nov Galeb, želim, da bo enako lep. Galeb, Galeb, si mi všeč!

3. r. OŠ "Josip Jurčič"
DEVIN

DOGODEK IZ OTROŠKIH LET

Imeli smo psičko. Imenovali smo jo Diana. Nekega dne se je skrila. Vsi smo jo iskali, a je nismo našli. Takrat so moj oče, dedek in bratranci šli na izlet. Ostala sem doma z bratom, mamo in babico. Šla sem se malo igrat na dvorišče. Zaslišala sem cviljenje. Cviljenje je prihajalo iz kleti. Tekla sem v klet, kjer sem zagledala psičko, ki je grela svojega malega. Od navdušenja sem zakričala. Čeprav je brat ležal bolan v postelji, je skočil na noge in prišel v klet. Ko so se vsi vrnili z izleta, sva jim povedala, da se je naša družina pomnožila. Psička je bila bele barve in imenovali smo jo Pika. Dedek je sklenil, da bomo psičko prodali. Vsi smo bili zelo žalostni. Dedek nam je obljubil, da ko bo prihodnjič Diana imela mlade psičke, bomo enega pustili doma.

Jana Ban
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

KO SEM BIL MAJHEN

Ko sem bil majhen, sem zelo rad hodil z mojim dedkom po vasi ali po gozdu. Nekega popoldne, ko sva hodila po vasi, sem mu govoril: "Ulovi me, ulovi me!" Naenkrat je bilo vsega veselja konec. Pred menoj se je prikazal velik pes. Bil je nemški ovčar. Ustrašil sem se. Pes me je napadel in me vrgel na tla. Za vogalom sta pokukala dva majhna kučka. Čeprav sem bil prestrašen, sem takoj pomislil, da sta mladiča od velikega psa. Dedek je pritekkel k meni, me pobral in potolažil. Naravni zakon je enak pri

živalih in pri ljudeh. Pes je čuval svoje mlade, dedek pa mene.

Martin Grgič
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

DOGODEK IZ OTROŠKIH LET

Ko sem bil otrok, sem se rad igral z ognjem. Moja mama in moj očka sta me opozarjala, da je ogenj nevaren. Ker sem bil majhen, ju nisem popolnoma razumel. Moj očka je bil takrat kovač, mama pa je bila prodajalka oblačil. Moj brat in sestra sta me imela rada, igrala sta se z menoj, se smejala in pačila. Nekega dne, ko sem drezal v ogenj, sem se spekel. Vsi so se smejali. Ne vem, zakaj.

Denis Froglija
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

MOJA NAJLJUBŠA PRIJATELJICA

Ime ji je Jana. Ima kratke lase, rjave oči in je visoke postave. Ponavadi je športno oblečena. Večkrat nosi pajkice. Ima lepo telo in pajkice ji pristajajo. Zelo je simpatična. Vedno je nasmejana, a včasih je tudi muhasta. V šoli je zelo pridna. Rad se igram z njo. Prava prijateljica se pokaže, ko mi pomaga, kadar sem v težavah. V prostem času se ukvarja z glasbo, saj igra harmoniko. Zelo pridna je tudi pri plavanju. Udeležila se je tekmovanja in dosegla prvo mesto. Zelo rada pleše in zelo rada kuha. Poleti, ko smo se pripravljali na piknik, smo Peter, Jana, Vasja in jaz naredili sladoled. Jana je zares prijateljica, na katero se lahko zanesem in ji zaupam marsikatero skrivnost.

Martin Grgič
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

MOJ PRIJATELJ

Moj najljubši prijatelj se imenuje Martin. Star je deset let. Martin je moj sošolec. Je plavalas in ima temno modre oči. Ni visoke postave, a mislim, da bo z leti postal kar velik fant. Doma je iz Bazovice. Stanuje v ulici Igo Gruden. Moj prijatelj mi je zelo všeč, saj je simpatičen. V šoli lepo poslušna, doma pa se uči in piše naloge. Večkrat zelo rad nagaja deklicam, a z njimi je tudi radodaren

in vesel. Je priden nogometaš in tudi igro med dvema ognjema igra dobro. Večkrat greva skupaj s kolesom po vasi. Kadar se skregava, nama hitro vse mine. Zelo rada sem v družbi z njim in mi je vedno prijetno.

Jana Ban
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

ŠOLSKE TORBE PRIPOVEDUJEJO

Dolgo časa sem tičala v trgovini in nihče me ni hotel kupiti. Nekega dne je prišel en Matej in me vzel domov. Nikoli ni lepo skrbel zame. Umazal in raztrgal me je. Sem vijoličaste barve in imam veliko oddelkov. Sem zelo široka. V meni stoji dosti knjig. V šoli imam veliko prijateljev, ti so: Ivo, Vitomir, Petra, Aleš in Tanja. Matej me po pouku odnese domov in me vedno vrže na divan. Tam me pusti celo noč, vse do jutra. Ko pridem z Matejem v šolo, poslušam učiteljico in se učim. Ko Matej vzame iz mene vse knjige, sem zelo vesela, ker se počutim lažja. Ivo ima gospodinjo, ki se imenuje Danjela. Ona je zelo prijazna s torbo od Iva. Tudi Matej je sedaj bolj prijazen z mano. Sem zelo vesela, ker se je moj gospodar poboljšal.

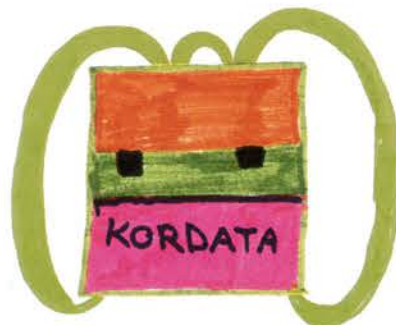
Lorenzo Bachi
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

Sem zelo lepa torba. Ko me Vitomir napolni z zvezki in knjigami, postanem še lepša. Slišala sem že mnogo beril, ki so jih učenci prebrali in obnovili. Na meni so te barve: svetlo zelena, siva, črna, oranžna, bela, plava in rumena. Ko me Vitomir vrže v vogal, se vedno vsa potlačim. Zelo mi je pa prijetno, ko me nosi na hrbtu proti šoli. Zelo sem žalostna zvečer, ko gre Vitomir spat. Tedaj ostanem sama. Včasih, ko se zdani in se Vitomir prebudi, pa je zopet veselo. Večkrat me Vitomirjeva mama pripelje v šolo, kjer ga počakam, saj on pride kasneje. Ko me zagleda na hodniku, me včasih vrže v zrak in pridem na tla, da se kar strese. Prijetno mi je tudi takrat, ko mi Vitomir vzame iz mojega predalčka vse zvezke in

knjige. Takrat že vem, da mora on pisati naloge, jaz pa si lahko odpočijem. Najbolj se veselim, ko me Vitomir umije.

Vitomir Križmančič
4. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

Sem šolska torba. Imenujem se Kordata. Živela sem v trgovini Grillo. Tam je bilo tako toplo in prijetno in še posebno sem bila vesela, ker so me vsi občudovali. Nekega dne sta prišli v trgovino neka punčka in njena mamica. Ogledovali sta si torbe, dokler se nista ustavili pred menoj. Vzeli sta me. Nisem več razumela, kaj hočeta od mene. Prijeli sta me za ročaj in me zanesli k blagajni. Potem sta me spravili v najlonsko vrečko in me nesli v avtomobil. Prišla sem do velike hiše in deklica me je pospremila v sobo. Predstavila se je in mi povedala, da se imenuje Kristina. Nato me je napolnila z zvezki in me pospravila v kot. Ko je končno prišel prvi dan pouka, me je spet vzela in me položila na rame. V šoli sem se spet počutila dobro, ker sem zagledala še druge torbe. V odmoru pa se mi je nekaj zgodilo. Kristinin sošolec me je vzel in me skril v omaro. Ko se je Kristina vrnila s šolskega vrta, me ni več našla. Objokana je šla domov. Na srečo me je še isti popoldan našla čistilka in

me obesila na obešalnik. Ko se je drugo jutro Kristina vrnila v šolo, me je vsa presenečena zagledala, kako visim. V temni omaro me je bilo zelo strah. Kristina je bila tako vesela, da je obljubila, da bo vedno pazila name.

Petra Žagar
4. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

Nekega dne sem hodil po Trstu in sem zagledal v izložbenem oknu eno torbo, ki se je jokala, ker je mislila, da je ne bo nihče kupil. Takoj sem pogledal v svojo denarnico. Na srečo sem imel dovolj denarja. Stopil sem v trgovino in prosil trgovca, da mi prinese tisto torbo, ki je v izložbenem oknu. Plačal sem jo in jo odnesel domov. Celo popoldne sem mislil, kako jo bom imenoval, potem pa sem zagledal na sprednjem žepu napisano "Magnum". Pa sem sklenil, da jo bom imenoval kar tako. V šoli vedno sedi z mano. Kadar je odmor, gremo mi učenci na dvorišče, kjer igramo med dvema ognjema. Preden gremo iz razreda, postavimo vse torbe eno zraven druge, tako da lahko tudi one igrajo med dvema ognjema z radirkami. Moja torba ima tri barve: rumeno, črno in rožnato. Je zelo široka in globoka. Vanjo lahko postavim mnogo zvezkov in knjig. Ko je polna, postane prav debela. Sem zadovoljen, ker imam tako lepo torbo in upam, da bova še dolgo let skupaj hodila v šolo.

Matej Crismancich
4. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

SOBOTA V TEMI

Ko sem pri babici pisal nalogo, sem zagledal skozi okno strašno nevihto. Naenkrat je nebo prerezal strašen blisk. V trenutku so se luči ugasnile, ker ni bilo več elektrike. Zavpil sem: "Joj, babica, strah me je!" Babica je stekla po petrolejko. Prižgala jo je in vprašala: "Te je še strah?" Rekel sem, da ne. Čez nekaj časa sta se iz trgovine vrnila mama in oče. Moja sestra je bila takrat v šoli. Ko smo bili vsi doma, smo prižgali v kuhinji nekaj sveč in začeli večerjati. Potem smo šli v dnevno sobo in zakurili ognjišče, ker nas je zeblo. Naenkrat se je prižgala luč. Vzklknili smo: "Prišla je elektrika!" Moja mama je šla v trgovino, da bi ugasnila luči. Nenadoma je zaslišala nekakšno brnenje. Pogledala je, kaj se godi in zagledala rezalni stroj, ki je sam rezal mortadelo. Zrezal je že lep kup mortadele. Zame je bila ta sobota prav črna.

Dennis Froglija
5. r. OŠ "Primož Trubar"
BAZOVICA

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

PAKET S KNJIGAMI
IN KASETAMI

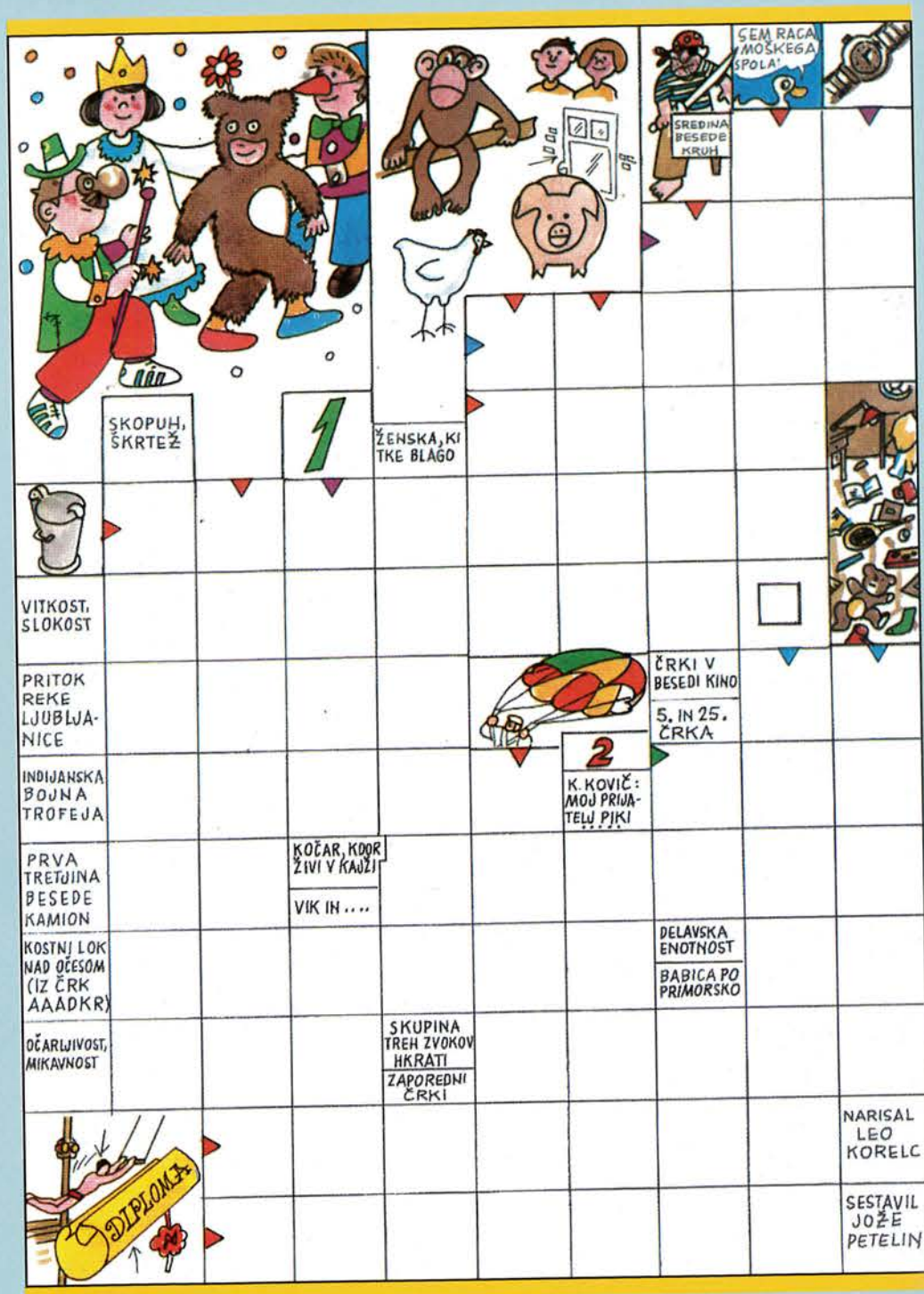
prejmejo učenci
4. in 5. razreda
OŠ "PRIMOŽ TRUBAR"
iz Bazovice

Čestitamo!

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo * PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo *

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE!

Rešitve ugank pošljite do 25. februarja na uredništvo Galeba:
Ulica Montecchi 6, 34137 Trst.

REŠITVE UGANK IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

KDAJ BO D IN KDAJ T: vrat, vrat, plot, plod, sod, kompot, pilot vsepovsod, pod, pot, sladkosned, jed, sladoled, deset.

REBUS: Kozica je polna

LABIRINT IN VOŠČILO: Vse najboljše

VELIKA KRIŽANKA:

Vodoravno: ščetka, modras, halo, rt, trn, TAM, nižava, plača, AT, proge, oni, strok, lak, Ilir, ŠJ, ČJ, antena, kap, IA, ED, igralnica, ata, tram.

Navpično: psički, prtljaga, HT, lori, prt, Šmarna gora, AA, čolniček, Nil, Edo, ŽA, štant, TR, TA, olje, IR, karavana, Neca, astmatik, Adam.

REŠITVE SO POSLALI:

Damijan Milič, Walter Gregori, Tjaša Milkovič, Aleš Grilanc, Sebastiano Calzi, Jasmin Kralj, Marko Švab, Andrej Gustin, Alenka Možina, Peter Škabar, Miloš Škabar, Pamela Alfarano, Manuela Destri – 3., 4. in 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR;

Maruška Hrovatin, Matteo Peric, Staška Cvelbar, Iris Risehari, Andrej Vidali, Mitja Suhadolc, Erik Piccini, Alan Pavat, Erik Pavletič, Andrea Cauter, Peter Ferluga, Veronika Špacapan, Matjaž Suhadolc, Devan Jerman, Ivana Laurenčič, Daniel Černeka, Patrick Babudri, Andrej Sossi, Mara Sossi, Lara Magagnato, Majna Pangerc, Veronika Sosič, Ingrid Bianchi, Marko Milojevič, Igor Šibelja, Marko Zupan, Vasilij Cociancich, Carli Aleksandra – 4. in 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE;

Walter Cunja, Emilio Della Mea, Giacomo Vanello Premru, Andreja Bruss, Mina Mahnič, Katja Tonet, Sandi Pace, Janko Breclj, Daša Bevilacqua, Marko Mahnič, Julij Vanello Premru, Martina Cunja, Daša Stanič, Martina Tonet, Sara Bevilacqua, Matija Vidmar, Eugenio Chiarle, Luka Kofol, Elia Hrovatin – 1., 2., 4. in 5. r. OŠ "Fran Saleški Finžgar" – BARKOVLJE;

Robi Miljkovič, Borut Jogan, Marko Milošević, Tjaša Križmančič, Diego Posar, Oliver Puntel, Aleksandar Milošević, Lavinia Skerlavaj, Sara Crevatin, Erick Botteon, Ivan Šunjerga, Suzana Pantič, Nicole Husel, Boban Pajič, Alex Skerlavaj, Corrado Bernetti, Zoran Stojanović, Gerardo Tolentino, Pamela Spacal – 2., 3. in 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI;

Anja Pertot, Martina Olenik, Breda Berzan, Maja Kapič, Manuel Corbatti, Katja Spetič, Ksenija Pregarc, Angela Crevatin – 2. in 3. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO;

Ingrid Bersenda, 4. r. COŠ "Ivan Trinko – Zamejski" – RICMANJE

Erika Sancin, Manuel Ban, Martina Carpani, Paolo Vignini, Dejan Furlan – 4. in 5. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

NAGRADE DOBIJO: Walter Gregori, 3. r., Pamela Alfarano, 5. r. OŠ "Alojz Gradnik" – REPENTABOR; Maruša Hrovatin, 4. r., Marko Zupan, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPČINE; Giacomo Vanello Premru, 1. r., Sandi Pace, 2. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE; Marko Milošević, 2. r., Pamela Spacal, 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI; Angela Crevatin, 3. r. COŠ "Mara Samsa" – DOMJO; Erika Sancin, 4. r. OŠ "Ivan Grbec" – ŠKEDENJ.

Nekoč je živel mladenič, ki ni imel nobenega smisla za previdnost: vse je sproti zapravil na potovanjih, ob igralnih avtomatih ali v gostilni. Govoril je:

»Lep in močen sem, ne manjka mi prijateljev in denar *za sproti* lahko še sam skujem.«

Prišli so hudi časi in ostal je brez prijateljev in nag. Začel si je kovati tisti svoj denar *za sproti*, kovance za petdeset lir, saj drugega ni znal. To je bil nekoč še denar, sčasoma pa je postal komaj za skorjo starega kruha vreden.

In nesrečni mladenič sedaj na vsakem kovancu kuje in kuje za tiste skorje kruha. Da bi se oblekel, pa že ne spravi več niti za najmanjšo krpico. Kar poglejte ga!

KMEČKA IN OBRтна HRANILNICA IN POSOJILNICA V NABREŽINI

